

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r.

sprawy

B. U.

s. A. i Ł. z domu M.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 26 kwietnia 2011 roku do 02 sierpnia 2013 roku w M. gm. P., wysyłając liczne wiadomości tekstowe sms, listy oraz telefonując, uporczywie nękał K. C. (1) istotnie naruszając jej prywatność i wzbudzając w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia,

tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 kk

I. na podstawie art. 66 § 1 kk, art. 67 § 1 kk uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, postępowanie karne wobec oskarżonego B. U. co do zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że w okresie od 6 czerwca 2011 roku do 10 grudnia 2013 roku w M., wysyłając liczne wiadomości tekstowe oraz multimedialne, listy oraz wielokrotnie telefonując, uporczywie nękał K. C. (1) istotnie naruszając tym jej prywatność, tj. przestępstwa z art. 190 a § 1 kk warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego B. U. środek karny świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego B. U. do powstrzymywania się od bezpośredniego kontaktowania z pokrzywdzoną K. C. (1);

IV. na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk zasądza od oskarżonego B. U. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. C. (1) kwotę 1.000 (jeden tysiąc) zł tytułem poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

V. na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 7 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego B. U. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości wymierzając mu opłatę w wysokości 80 zł.

Sygnatura akt: II K 1051/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

We wrześniu 2007 r. pokrzywdzona K. C. (1) przebywała na rehabilitacji w ośrodku (...) w T.. Poznała tam oskarżonego B. U., który tam również był pacjentem. Podczas pobytu w ośrodku (...) spotykali się towarzysko na paleniu papierosów lub kawie, wymienili się numerami telefonów komórkowych. Kiedy K. C. (1) zauważyła, że oskarżony zaczyna się względem niej zachowywać dwuznacznie przeprowadziła z nim rozmowę, w której oświadczyła, że ma rodzinę z którą czuje się szczęśliwa. Oskarżony zapytał wtedy czy mogą pozostać na stopie koleżeńskej i od czasu do czasu się kontaktować. K. C. (1) na powyższe wyraziła zgodę. Po opuszczeniu ośrodka i powrocie do domu w październiku 2007 r. K. C. (1) zaczęła otrzymywać od oskarżonego na telefon komórkowy wiadomości tekstowe, w których m. in. stwierdzał jaką to pokrzywdzona jest wspaniałą kobietą, opisywał swoje uczucia względem niej oraz wiadomości multimedialne za zawartością zdjęć pokrzywdzonej i kwiatów oraz rysunków. Wiadomości te przychodziły do pokrzywdzonej o różnych porach dnia, w liczbie nawet 10 dziennie. Oskarżony wysyłał także do pokrzywdzonej i tradycyjne listy. Oskarżony również dzwonił do pokrzywdzonej i w trakcie rozmów ta oznajmiała mu, że nie życzy sobie tak częstych kontaktów. Oskarżony jednak w żaden sposób na to nie reagował. W związku z zachowaniem oskarżonego pokrzywdzona została więc zmuszona do zmiany nr telefonu komórkowego. Wtedy oskarżony zaczął dzwonić i wysyłać wiadomości na telefon stacjonarny pokrzywdzonej. Pokrzywdzona powtarzała mu, że nie życzy sobie takiego zachowania. Po jakimś czasie oskarżony uzyskał nowy numer telefonu komórkowego pokrzywdzonej i znowu zaczął wysyłać jej wiadomości z dużym nasileniem. Z racji tego, że pokrzywdzona jest osobą publiczną oskarżony miał poprzez sieć internet dostęp do informacji o niej oraz jej zdjęć, co później wykorzystywał w wysyłanych do pokrzywdzonej wiadomościach. W końcu pokrzywdzona, wobec braku reakcji oskarżonego na jej żądania zaprzestania kontaktów złożyła na policji zawiadomienie o przestępstwie nękania w maju 2013 r. Pomimo wszczęcia dochodzenia oraz złożenia w tut. sądzie aktu oskarżenia przeciwko oskarżonemu, ten nadal kontaktował się z pokrzywdzoną w sposób jaki sobie tego nie życzyła, tj. do 10 grudnia 2013 r. .

dowód: zeznania świadka K. C. - k.510;

wyjaśnienia oskarżonego - k.509;

wydruki wiadomości k.15-52,55-420,494;

protokół oględzin CD - k.53;

CD – k.13,54,

protokoły oględzin telefonu - k.465-466,477;

notatki urzędowe – k.7,44;

wykaz połączeń – k.442-444.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia, w których przyznał się do kontaktowania z pokrzywdzoną, jednak zaprzeczył aby ją nękał albo żeby mu miała oznajmiać, że nie życzy sobie tego rodzaju kontaktów. Na posiedzeniu w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania (wyznaczonego przez Sąd z urzędu) oskarżony wyraził chęć zawarcia z pokrzywdzoną ugody. W toku rozprawy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdził że oskarżona mówiła mu aby do

niej nie wysyłał wiadomości, jednak robił to dalej, bo ją lubił. Oskarżony przeprosił pokrzywdzoną i obiecał więcej się z nią nie kontaktować.

Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem maszyn budowlanych. Utrzymuje się z pracy jako pracownik ochrony z dochodem 1680 zł miesięcznie brutto, jest współwłaścicielem mieszkania. Ze względu na choroby serca i kręgosłupa ma orzeczone umiarkowany stopień niepełnosprawności. Jest żonaty, ma jedno dorosłe dziecko. Nie był uprzednio karany sądownie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.470-472,508-509;

dane osobo – poznawcze – k. 474;

karta karna – k. 473;

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego B. U. w zakresie przypisanego mu wyrokiem czynu nie budzą wątpliwości.

Sąd, dokonując ustaleń faktycznych oparł się na dowodach (po ograniczeniu przewodu sądowego) z zeznań pokrzywdzonej K. C. (1), zabezpieczonych w toku postępowania dowodach z treściami wysyłanych przez oskarżonego wiadomości oraz wyjaśnieniach przyznającego się do winy oskarżonego. Powyższe dowody są spójne i logiczne, wskazują bez wątplenia, że to oskarżony B. U. w przypisanym mu okresie (z uwzględnieniem daty wejścia w życie ustawy wprowadzającej nowy typ czynu zabronionego z art.190a kk), wysyłając liczne wiadomości tekstowe i multimedialne, listy oraz telefonując uporczywie nękał K. C. (1), czym istotnie naruszył jej prywatność.

W obliczu tych ustaleń zachowanie przypisane oskarżonemu wyczerpuje zespół ustawowych znamion przestępstwa z art.190a §1 kk, tzw. stalkingu. Przepis tego artykułu stanowi, że „kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. S.to zachowania sprawcy wobec pokrzywdzonego, których on sobie nie życzy. Zachowania takie są zaliczane do przemocy emocjonalnej, które godzą w psychikę i emocje pokrzywdzonego wywołując u niego negatywne skutki. Przestępstwo stalkingu narusza wolność, godność i cześć ofiary. Przy czym zachowania sprawcy mają charakter powtarzalny. Przez nękanie należy rozumieć ustawiczne dręczenie, trapienie, niepokojenie lub dokuczanie – ogólnie rzecz ujmując niedawanie spokoju. Są to zasadniczo powtarzające się zachowania, które powodują przykrość pokrzywdzonemu, wyrządzają mu krzywdę lub powodują dyskomfort – z czego sprawca zdaje sobie sprawę. Zachowania, które mieszczą się w pojęciu nękania to np. telefonowanie (zwłaszcza w porze nocnej oraz w postaci tzw. głuchych telefonów), przebywanie w pobliżu miejsca zamieszkania i/lub pracy pokrzywdzonego, nawiązywanie kontaktu za pomocą innych osób, wypytywanie o ofiarę w jej otoczeniu, wysyłanie listów, e-maili, sms-ów, mms-ów, prezentów, kwiatów itp., składanie w imieniu pokrzywdzonego zamówień, śledzenie lub kontrolowanie ofiary, rozpowszechnianie fałszywych informacji, plotek o pokrzywdzonym, ale także włamanie do domu, mieszkania czy samochodu pokrzywdzonego, kradzież rzeczy należących do pokrzywdzonego, nagabywanie, grożenie rodzinie i przyjaciołom pokrzywdzonego itp. (por. szerzej Magdalena Budyn-Kulik komentarz do art. 190a § 1 kk teza 7 oraz wskazana tam literatura). Przy czym zachowanie sprawcy nie zawsze musi być podyktowane niską pobudką, tj. złośliwością czy chęcią dokuczenia ofierze (por. art. 107 kw). Mogą być to także zachowania, które polegają po prostu na nawiązaniu – w jakiegokolwiek formie – uciążliwego dla pokrzywdzonego kontaktu. Co więcej mogą być to także takie zachowania, które z pozoru są błahе, tj. nie są rozpoznawalne przez osoby trzecie jako istotne naruszenia, ale uderzają one w psychikę pokrzywdzonego, gdyż sprawca zna ofiarę (zna jej przyzwyczajenia, zdarzenia z przeszłości, intymne szczegóły) i wie, że zostaną one w pełni (tj. zgodnie z intencją sprawcy) zrozumiane tylko przez pokrzywdzonego.

Dodatkowo ustawa wymaga aby nękanie miało charakter uporczywy, tj. zachowanie sprawcy musi być rozciągnięte w czasie lub powtarzać się kilkakrotnie (ta cecha zasadniczo mieści się już w pojęciu nękania) i dlatego zachowania

sprawcy musi jeszcze cechować pewien ładunek złej woli, tj. musi mieć on świadomość powtarzalności swoich działań oraz tego, że ofiara sobie ich nie życzy.

W realiach sprawy oskarżony B. U. dopuszczał się w dużej rozpiętości czasowej, a przy tym wielokrotnie szeregu zachowań takich jak wysyłanie wiadomości tekstowych i multimedialnych, listów oraz telefonowanie. Oskarżony miał pełną świadomość, że pokrzywdzona sobie nie życzy takich kontaktów z oskarżonym, a mimo tego powtarzał swoje zachowania. W konsekwencji działania oskarżonego należy ocenić jako uporczywe nękanie pokrzywdzonej istotnie naruszające jej prywatność (była podejrzewana o zdradę małżeńską, musiała zmieniać nr telefonu, nie mogła go normalnie użytkować, spokojnie spędzać dnia).

Przepisy art.66 §1 kk stanowią, iż sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy, niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, Sąd wziął pod uwagę katalog okoliczności o tym decydujących, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra (prawo do prywatności), rozmiar wyrządzonej szkody (problemy rodzinne pokrzywdzonej, stan psychiczny), sposób i okoliczności popełnienia czynu (znaczna rozpiętość czasowa, mnogość wysyłanych pokrzywdzonej wiadomości oraz połączeń telefonicznych o każdej porze, ich treść, która nie była wulgarna, obraźliwa ani zastraszająca), zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa (dążenie do pogodzenia się z pokrzywdzoną) oraz motywację sprawcy (żywione do pokrzywdzonej uczucie). Z tych względów Sąd uznał, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne.

Mając na uwadze powyższe, jak również stanowisko stron zajęte podczas rozprawy oraz że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości, oskarżony nie był dotychczas karany sądownie, a nadto właściwości i warunki osobiste B. U. (ustabilizowana sytuacja życiowa i zawodowa), dotychczasowy sposób jego życia uzasadnionym jest przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego na przyszłość i nie popełni ponownie przestępstwa. W związku z tym Sąd, na podstawie art.66 §1 kk. w zw. z art.67 §1 kk. warunkowo umorzył postępowanie wobec oskarżonego na okres próby dwóch lat.

Na podstawie art.67 §3 kk, Sąd orzekł nadto wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenie w tym zakresie winno zadośćuczynić społecznemu poczuciu sprawiedliwości i jest – w ocenie Sądu – współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia, realną dolegliwością dla oskarżonego.

Sąd orzekł również na zasadzie art.67 §3 kk o zakazie bezpośredniego kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną w celu utrwalenia prawidłowej postawy oskarżonego oraz zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa.

W związku z tym, że na podstawie art.67 §3 kk nie można nakładać obowiązku świadczenia zadośćuczynienia, które nie jest rekompensatą szkody wywołanej bezpośrednio popełnionym przestępstwem (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., III KK 189/02, Orz. Prok. i Pr. 2002, nr 12, poz.5) Sąd, pomimo wyrażenia na to przez oskarżonego zgody nie nałożył na niego takiego obowiązku.

Na podstawie art.627 kpk w zw. z art.629 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1000 złotych z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika. Ustalając koszty w tym zakresie Sąd uwzględnił niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład jego pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Orzeczenie o kosztach, w związku z treścią wyroku oraz sytuacją majątkową oskarżonego (stałe zatrudnienie) uzasadnia treść przepisów prawa cytowanych w pkt. V wyroku.

Zarządzenie:

1. (...)

2. kal. 14 dni;

P., 3 lutego 2014 r.